EEN CORPORALE AFSTRAFFING

Bernard Grossmaul

EEN CORPORALE AFSTRAFFING

“I am always doing what I cannot do yet, in order to learn how to do it.”

Vincent van Gogh

Opgedragen aan mijn grote inspiratoren Pim Hofdorp, Martin Cruz Smith, Jonathan Kellerman, Tomas Ross en bovenal de onovertroffen Philip Kerr.

COLOFON
ISBN 9789403924342

Eerste uitgave november 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere (gedigitaliseerde) wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever. De rechten van de afbeeldingen behoren toe aan de rechtmatige eigenaren.

Hoewel we onze uiterste best gedaan hebben om alle informatie in dit boek op zorgvuldigheid te controleren, nemen de schrijver en de uitgever geen enkele aansprakelijkheid voor eventuele schade veroorzaakt door fouten of onzorgvuldigheden voortvloeiend uit de in dit boek vervatte informatie.

Voor meer informatie: Bernard.Grossmaul@gmail.com

Voorwoord

Waar haalt Bernard Grossmaul de tijd en de energie vandaan? De inkt van 'Dood van een huisjesmelker' is nauwelijks droog of hup, daar is 'Een corporale afstraffing'. Opnieuw honderden pagina's feest van herkenning voor lezers die opgroeiden in de jaren zeventig en tachtig en enigszins thuis zijn in de omgeving Leiden/Den Haag. Inclusief brandkastkraker Meindert Aagsz.

De plots van Grossmaul zijn zeker niet eendimensionaal. Maar dat is het echte leven ook niet. Wat mij persoonlijk aansprak was de rol van de pedofiele verkennershopman. Mijn geheugen is slecht dus ik kan me ook niet herinneren of Grossmaul ook bij de zeeverkenners in Scheveningen zat. De Baron van Pallandtgroep bestaat nog altijd, zag ik op internet.

Begin jaren zeventig werd deze groep, die met de Stormvogel in de Kaag over een eigen schip met kooien voor de jeugdige mannelijke verkenners beschikte, geleid door twee broers Eisma. Zij bewoonden samen een appartement aan de Haagse Van Alkemadelaan.

De dominante broer was de 'schipper', de onderdanige de 'stuurman'. O wat genoten ze ervan om in hun witte onderbroek door het ruim te lopen, loerend naar de ontbottende lichamen van de twaalf- tot zestienjarigen. Best denkbaar dat de Eisma's geen pedoseksuele neigingen hadden, maar ik wist niet hoe snel ik er als 12-jarige weg moest komen.

Dat was ook de tijd dat ik samen met Grossmaul de Canto vol schreef, de schoolkrant van 'het Maerlant Lyceum met afdeling HAVO'. Onze parodie op de Franse leermethode die begint met 'Papa fume une pipe' was hilarisch - vonden wij zelf. Aan dat schijven ontleende ik heel wat meer lol van aan het leggen van mastworpen bij het aanleggen van de lompe zeeverkennersvlets. Zeilen is nooit een hobby geworden, schrijven is dat altijd gebleven. Net als bij Grossmaul, die met zijn vijfde roman helaas wel een voorsprong neemt op mij.

René van Rijckevorsel

Gelauwerd auteur van *Zim*, *Tunis, Zwanenbroeders* en *Geheime dienst*.

Lijst van belangrijke personages

De Rijndammers

Johan Bavelaer (1930) | Notaris

Groot geworden met transacties op het snijvlak van legaal en illegaal. Het notariaat, opgericht door zijn vader, bouwt junior na de oorlog verder uit.

Cees Billigh (1950) | Burgemeester Rijndam

Wel gestudeerd in Rijndam, maar de studie niet afgemaakt. Ook geen lid geweest. Compenseert zijn knorrigheid met overdreven kakkineus gedrag en extra inzet voor de LVP, de Liberale Volks Partij. Hoopt wanhopig op een ministerspost.

Berend-Bas "BB" Labrujère (1934) |
Inspecteur moordzaken bij de gemeentepolitie Rijndam

Liever lui dan moe. Is na een mislukte poging rechten te studeren bij de Gemeentepolitie van Rijndam terecht gekomen. Geen groot licht en voelt zich meer thuis bij wat minder gecompliceerde zaken.

Raymond Roseval (1956) | Politicus en beheerder Reigerhof

Fractievoorzitter van Democratisch Reveille '69 in de gemeenteraad van Rijndam. Gesjeesd student politicologie. Bekende Rijndamse pedoseksueel. Maakt zich hard voor het legaliseren van seks met minderjarigen. Aantal aanklachten tegen hem ingediend, maar nooit sluitend bewijs.

Wim Walenkamp (1942) | Commandant Rijndamse brandweer

Oud commando. Is na zijn ontslag bij Defensie gaan werken voor de Rijndamse brandweer door tussenkomst van zijn vriendjes bij de LVP. Komt graag bij de bijeenkomsten van de Rijndamsche Studenten Weerbaarheid Pro Hollandia.

Bewoners van het studentenhuis aan de Kokkelkade 44 ("De Koninklijke Kock")

Robert-Jan "RJ" Labrujère (1961) | JC Kopstoot (1978)

Rechtenstudent en voormalig bestuurslid bij Pallas. Vriendje van Ingrid Groen en zoon van inspecteur Labrujère. In tegenstelling tot zijn vader gezegend met meer hersenen.

Overige bewoners van De Koninklijke Kock

- Leo(pold) "El Rey" Nieuwsma (1960) | JC Weerwolf (1979)
- André "House" Huismans (1960) | JC T.A.Q.E. (1979)
- Bert "De Baron" Mendoza de Lima (1964) | JC Ronflonflon (1981)
- Sofia "Soof" Renaud (1964) | JC Amicaal Horizontaal (1981)
- Guido "De Mof" Schiffers (1963) | Onderhuurder
- Marlous "Spinnetje" van den Spinnenberg (1961) | JC PussyCat (1980)

Andere Rijndamse studenten

Jan van Daalen (1959) | JC Glas Piñar (1977)

Student rechten. Lid van Pallas en "commandant" van de Rijndamsche Studenten Weerbaarheid Pro Hollandia. Veel contacten binnen Defensie. Ook lid van de LVP en voorzitter van de Liberale Volks Jeugd. Woont in de Petruskerkchoorsteeg in Officiershotel La Ravage.

Ingrid "Groentje" Groen (1962) | JC Kaat Mossel (1980)

Studente geschiedenis. Vriendin van RJ. Voormalig bewoonster van de Koninklijke Kock. Woont nu in het tenthuis aan de Rijnlandse Kerkgracht. Lid van de Lustrum Commissie en verantwoordelijk voor alle zaken betreffende de reünisten.

Patrice/Patricia "Patty" van Vollenhove (1963) | Student rechten

Komt van Scheveningen uit een arm gezin. Jongen met een duistere achtergrond die alles doet om aan geld te komen.

Andere personen

Joost Deverinck (1946) | JC Mano Nera (1964)

Reünist. Zat in zijn studententijd bij Pro Hollandia en woonde in Officiershotel La Ravage. Directeur-generaal Rechtspleging en hoofd van de directie Politie. Prominent lid van de Liberale Volks Partij (LVP) waardoor hij veel politici kent.

Frans van Eck (1939) | Inspecteur van politie

Werkt bij de afdeling zedenzaken van de Haagse Politie. Doet een groot onderzoek naar een beruchte pedofielenkring met daarin vele prominente en hooggeplaatste personen.

Joop de Kort (1932) | Hopman Don Gregoriusgroep

In het dagelijks leven eigenaar en enig medewerker van een Haagse huiswerkbegeleidingsdienst. Runt daarnaast met behulp van zijn leerlingen een verzendbedrijf. Bezoekt regelmatig casino's.

John McBernett (1931) | JC Pietje Bell (1949)

Ook een reünist. Geboren in Engeland en voor zijn rechtenstudie verhuisd naar Rijndam. Was destijds fanatiek lid van het Rijndamsch Studenten Tooneel. Na het afronden van zijn studie opgeklommen tot een bekend en gevierd impresario en makelaar van kindsterretjes. Lid van de LVP.

Proloog | Rijndam

Januari 1984

Hij was die vervloekte filofax helemaal vergeten. Een van zijn slechtste berovingen ooit. Hij zag hem nog staan, die verbouwereerd, ouwe, vieze vent met zijn broek op zijn enkels, daar tussen de bomen van het Haagse Bos, toen hij er met diens dure kalfslederen tas vandoor ging. Dàt had die viespeuk niet zien aankomen. Die had gehoopt op een kwartiertje genot tegen betaling van een schamele 25 gulden. *Als* ze al betaalden, wist hij uit ervaring. "Het was voor jou toch net zo fijn als voor mij? Jij hoeft mij toch ook niet te betalen?" Alle smoezen had hij de afgelopen jaren na zijn onverwachte ontslag bij de notaris (ook zo'n smeerlap!) wel gehoord. Ja, dat ontslag was hem niet in zijn kouwe kleren gaan zitten. Terug, naar zijn oude baan bij Club L'Amour zat er niet in, daar hadden die notaris en zijn vriendje de huisjesmelker wel voor gezorgd. Achter de kassa bij de Appie? No way, dan liet hij zich letterlijk liever naaien.

Hij pakte de kalfsleren filofax uit de kartonnen verhuisdoos, waar hij hem twee jaar geleden in had gestopt. Het geld dat erin had gezeten had hij allang uitgegeven. De betaalpasjes -netjes opgeborgen in de daarvoor bestemde, aparte vakjes- bleken al geblokkeerd te zijn, iets dat hij tot zijn grote spijt ontdekte toen hij bij de ZIJ dat leuke cocktailjurkje had willen afrekenen. Jammer, want hij had die jurk dolgraag gehad. De verkoopster had enigszins vreemd opgekeken toen hij ermee aan de kassa verscheen. 'Cadeautje voor mijn zusje', had hij uitgelegd. Daarmee had hij wel iets verklaard, maar niet waarom de pasjes het niet deden. Na drie vergeefse pogingen had hij met spijt het jurkje moeten terughangen. Hij had direct de verschillende betaalpasjes in een plastic zakje gedaan en met een steen erbij in de nabijgelegen gracht gedumpt.

Het agendadeel van de filofax bevatte weinig spannends. Her en der een aantekening, en een datum en plaats die verwezen naar het optreden van een artiest. Hij bladerde nogmaals door het dikke boek. Wie liep er nou

voor de lol te sjouwen met zo'n enorm geval? Hij kwam weer bij het adressendeel waar hij twee jaar geleden ook met verwondering naar had gekeken. Er stonden diverse namen in met telefoonnummers. Alleen bij de laatste personen (althans dat nam hij aan) stond alleen een vreemde combinatie van letters en af-en-toe een cijfer:

L2P BI EE2 BI EJ BE1 ET L1P L1E1	ØOEØOEØOEOOMEME
L1P BP EE2 BI L2E1 BP BI EJ	ØOEMEMEAEOOAROOØ
EE2 BP ET L1P L2 I L1T L1T EJ L1J L2J EJ BP BI L2J BI	ØOEØORMEAEORMEME
L2P BI L1E1 L1T EJ L2J	ØOEØARARAOMOAEOO
EE2 BP ET L1P BP L2J L2J BI ET L1P BI EJ L1I	ØAEMEØARAROEAOAO
L1I EJ L1T L1J L1J BT BP BE2 L2 E1	ØOEØMRAEARMEOOAR
L2P BI BT BT BE1 ET L1I	ØOEØOEØOEOOOROR
BP BT L1J L1P BI EJ L1I	ØOEØMOØORORORORO
…..	

Er viel geen touw aan vast te knopen. Hoewel...? Het leek een soort van codering die ze destijds ook bij de scouting hadden gebruikt. Iets om bij een dropping de coördinaten van het volgende punt te bepalen. Op de assen stonden twee woorden en de combinaties leverden een cijfer op. Het enige dat je nodig had, waren de twee geheime sleutelwoorden. Soms kon je die sleutelwoorden ontdekken als je al bepaalde combinaties kon herleiden op basis van een al bekend coördinaat. Een soort van "reversed engineering" als het ware. De paar adressen die hij meegenomen had bij zijn vorige werkgever kon hij hier misschien voor gebruiken, want het was wel duidelijk dat zijn ex-werkgever en het slachtoffer van zijn meest recente beroving in het Haagse Bos elkaar kenden. Daar had hij immers het telefoonnummer van die vette smeerlap vandaan om een afspraakje te maken daar in het bos. Twee jaar geleden had hij weinig tijd aan de inhoud van de filofax besteed, meer uit frustratie voor de geringe omvang van zijn buit dan dat hij de uitdaging niet aan zou willen gaan om de code te ontcijferen. Mooi klusje voor de komende dagen. Eerst maar even verhuizen en dan na het uitpakken van zijn dozen even lekker puzzelen met de codes. Hij voelde dat de filofax hem nog wel eens een aardig zakcentje zou kunnen opleveren. Anders zou je toch niet de moeite nemen om bepaalde namen en nummers te versleutelen?

Hoofdstuk 1

Congresgebouw | Den Haag

Zaterdagmiddag 22 mei 1982

Als Deverinck ergens een pesthekel aan had, dan was het wel jazzmuziek. En dixielandmuziek beschouwde hij als de overtreffende trap daarvan. Gespeelde vrolijkheid. Letterlijk en figuurlijk. Midden in de Carrouselzaal klonk het allemaal ook zo hol, maar wel wat minder hol dan in de Prins Willem Alexanderzaal, de grote zaal van het Haagse congresgebouw, die nog voor geen kwart gevuld was geweest met partijleden. Hij was benieuwd wie verzonnen had deze zaal naar de kroonprins te vernoemen. Was het in de hoop dat deze kruiperigheid ooit beloond zou worden met een hoge Koninklijke onderscheiding? De enige overeenkomst tussen de zaal en het toekomstige staatshoofd was dat ze beiden even hol klonken. De aanstaande koning was momenteel zijn toelatingsbewijs voor een hogere opleiding aan het verdienen op het Atlantic College in het immer desolate Wales. Deverinck begreep de keuze voor Wales ergens heel goed. Lekker uit de buurt van zijn dominante moeder en depressieve vader. En misschien nog wel belangrijker: weg van de vaderlandse pers. Kon die jongen tenminste lekker wat aanklooien en rotzooien met de meisjes. Als hij dat maar niet zo uitbundig deed als zijn opa. De kroonprins had alle tijd voor dergelijke extra-curriculaire activiteiten want studie-technisch legde het Atlantic College de lat niet al te hoog en waren er geen andere toelatingseisen dan een goede afkomst in combinatie met een forse zak met geld. Van een vriendje bij het Koninklijk Huis had hij vernomen dat de raad van bestuur van het College bijna geld toe had gegeven om te kunnen pronken met een heuse prins en toekomstig koning; alleen dat al trok veel nieuwe studenten van vermogende huize aan zoals een verse koeienvlaai dat deed met strontvliegen.

Daar zou het partijbestuur van de Liberale Volks Partij nog veel van kunnen leren, bedacht Deverinck zich want het partijcongres was zeer

matig bezocht ondanks het goede nieuws van de val van het kabinet Van Agt II, een kleine tien dagen geleden. Gelukkig konden de partijleden -na de obligate retoriek vol holle partijbeloftes voor de komende verkiezingen- snel de grote, halflege Prins Willem-Alexanderzaal verlaten. In de aanzienlijk kleinere Carrouselzaal leek het tenminste wel gezellig vol. Of hadden sommige leden opzettelijk de toespraken overgeslagen en waren ze direct bij de borrel en het koude buffet ingestroomd? Deverinck zag diverse mogelijke "zij-instromers" in de rij staan voor het koude buffet die hoopten om op deze wijze nog iets terug te krijgen van hun contributie. Bij de grote ramen die uitkeken op het voorname Haagse Statenkwartier zag hij een groepje mannen in driedelig grijs staan. Hun buiken hadden een omvang die aankomend hartfalen voorspelde. De heren stonden tevreden te lurken aan hun gematteerde bolknakken waar het sigarenbandje nog omheen zat. Met hun vrije hand graaiden ze de glazen bier en sherry van het dienblad dat het meisje in zwart-wit hen presenteerde. Een van de mannen lachte vettig en gaf het meisje een speels tikje met zijn sigarenhand op haar billen ten teken dat hij een leuke seksuele toespeling of een andere grap ten koste van haar had gemaakt. De askegel van zijn bolknak spatte op de Heugaveld tapijttegels uiteen. Een jonge knul uit de voormalige kolonie Suriname kwam uit de keuken met een grote schaal bruin fruit. Bitterballen waren de favoriete borrelhap van de liberalen; socialisten deden het met plakjes leverworst en blokjes kaas. Trots presenteerde de koloniale ober de goedgevulde schaal aan de corpulente heren. Een van hen stuurde hem terug naar de keuken om de mosterd te zoeken. Zijn vrienden bulderden van het lachen.

Deverinck zag het allemaal een beetje gelaten aan. Hoewel hij als oud-Pallatiaan nooit te rot was om iemand af te zeiken, vond hij dit wel erg gemakkelijk en weinig chique. Typisch lieden die nooit lid waren geweest en dachten dat ze wisten hoe het hoort. Knorren dus. Hij was een man halverwege de dertig met nu al een groot verleden, maar waarschijnlijk een nog veel grotere toekomst voor zich. Kalend met een beginnend buikje. Veel te oud voor zijn leeftijd, vond niet alleen hijzelf. Op zijn 32ste was hij al directeur-generaal Rechtspleging en hoofd van de directie Politie geworden, de jongste DG ooit. Er gebeurde weinig in Nederland waar hij geen weet van had. En als hij er niet van wist, dan was het ook niet relevant. Sommigen noemden hem achter zijn rug dan ook spottende "de Nederlandse J. Edgar Hoover" en ze zaten er niet ver naast. Net als

zijn Amerikaanse tegenhanger hield mr. Joost Deverinck er niet zo van om in de spotlight te staan, hij regelde zijn zaakjes liever in de schaduw. Hij vermeed de publiciteit, maar hield van de macht. Weinig was er over hem bekend en iedere journalist die probeerde meer over hem te weten te komen kwam van een koude kermis thuis.

Hij liet zijn priemende, bruine ogen verborgen achter een studentikoos gouden ziekenfondsbrilletje spiedend rondgaan. Opvallend weinig bekenden. Te oordelen aan de kleding en de witte sokken die ze droegen was het merendeel van de partijleden makelaar, andersoortig "ondernemer" of een soort van *middle manager* bij de overheid. Was driedelig grijs of een blauwe blazer en grijze broek aangevuld met een das voorzien van een Paisley- of Mickey Mouse-motief blijkbaar de heersende kledingtrend bij de heren, de dames droegen een plooirok of een imitatie Chanel-mantelpakje. Weinig oud-leden van Pallas. Die hadden blijkbaar wel wat beters te doen dan hier rond te hangen in het Congresgebouw.

Ah, daar zag hij eindelijk een bekende. Een ietwat gezette, oudere man getooid met een flamboyante grijze borstelsnor onder een grote, iets te blauw-rode neus waarop een wat afgezakte hoornen bril stond: John McBernett. Hij stond te praten met een jongedame die er alles aan gedaan had om er twintig jaar ouder uit te zien. Een lid van de Liberale Volks Jeugd nam Deverinck direct aan. Natuurlijk was McBernett hier. Die moest hier wel zijn. Enerzijds vanuit zijn hoedanigheid als bestuurslid voor de jongerenorganisatie van de LVP, anderzijds omdat zijn artiesten- en evenementenbureau verantwoordelijk was voor de organisatie en de aankleding van dit soort partijbijeenkomsten. Geen bijeenkomst of feestje van de partij zonder McBernett. De *éminence grise* van de LVP met zijn altijd aanwezige pijp leek van een afstand op een wat oudere uitvoering van Peter Knegjens, de voormalige presentator van AVRO's Wie-kent-kwis. Knegjens die al na vijf afleveringen was ontslagen wegens vermeend dronkenschap. Uit eigen ervaring wist Deverinck dat McBernett hem minstens net zo graag lustte. Nog niet zo lang geleden had hij aan allerlei touwtjes moeten trekken om McBernetts verbaal voor rijden onder invloed in het ronde archief te laten verdwijnen.

Deverinck liep naar McBernett en het meisje toe, en stelde zich voor. Het meisje bleek bij nadere kennismaking Margaret te heten, een dom, maar

ambitieus vrouwtje van eind twintig met een donkere krullenbol waardoor ze een beetje leek op een blanke uitvoering van Zwarte Piet. Te oordelen aan haar taalgebruik had ze met heel veel moeite de Schoevers secretaresseopleiding weten af te ronden, als dat al gelukt was. Tot zijn grote verbazing begreep Deverinck uit haar verhaal dat ze het kennelijk al geschopt had tot raadslid in een of ander gehucht ergens in de provincie. Inmiddels stond ze op de kandidatenlijst van de LVP voor de komende provinciale statenverkiezingen. Dom, vrouw en een grote bek: dàt waren de ingrediënten voor een snelle carrière binnen de partij, dacht hij in een vlaag van sarcasme. Margaret. Ze zou vast Greetje zijn gedoopt, maar zich Margaret noemen, wat een stuk voornamer klonk.

Het dixielandorkestje had zich compleet met schrapend wasbord en al naar de uitgang van de zaal begeven en een rustgevende stilte daalde in, maar die bleek helaas van korte duur. McBernett maakte zich los uit hun gezelschap en liep naar de microfoon:

'*Welcome, welcome*, liberale vrienden en vriendinnen. Nu komt het stuk waar jullie allemaal voor zijn gekomen.'

Hij knipoogde ostentatief naar het toegestroomde publiek.

'En dan bedoel ik het eten, nietwaar *my dear* Ferdinand!'

Partijlid Ferdinand die net bezig was zijn bord tot duizelingwekkende hoogte met huzarensalade, beenham en stokbrood op te laden, keek verstoord op vanaf het buffet.

'Ik zal zo meteen het buffet officieel openen, *if Ferdinand has left anything for us.*'

Een luid gelach steeg op uit de zaal. Ferdinand kreeg dezelfde kleur als de schijf beenham die als een verloren drenkeling over de rand van het opgetaste bord hing.

'Tijdens het *walking dinner* heeft de partij gemeend u -naast het buffet- ook *one of the big stars* of mijn artiestenbureau te mogen voorschotelen.

Het is met gepaste trots dat ik u mag voorstellen -maar hij hoeft eigenlijk geen nadere introductie-: onze Bartje!'

Een luid applaus klonk uit de zaal en enkele minder goed opgevoede lieden floten op hun vingers.

'En daarmee verklaar ik het buffet voor geopend en wens u smakelijk eten. *Enjoy*!'

Onder luid applaus kwam een klein jongetje -Deverinck schatte hem niet ouder dan zeven- in een lichtblauwe Mexicaanse smoking binnengelopen, begeleid door een wat volkse vrouw. Achter de geluidsinstallatie stond een minstens net zo ordinaire man in een glimmend groen Adidastrainingspak met daaronder een Feyenoord-shirt van vier seizoenen geleden. Waarschijnlijk de vader of stiefvader van het jongetje. Dat laatste leek Deverinck meer voor de hand te liggen. McBernett gaf de microfoon aan het jongetje en de man in het trainingspak startte de geluidsband die een wonderlijke mix van accordeon- en draaiorgelmuziek bleek te bevatten. Het jongetje viel op het juiste moment in en kwinkeleerde er vrolijk op los tot groot genoegen van de aanwezigen. Vanwege zijn repertoire van platte meezingers werd Bartje ook wel "de zoon van André Hazes" genoemd. Qua stem was de gelijkenis een stuk minder, maar dat viel te verklaren uit het feit dat het jongetje nog niet rookte en aan de drank zat. Het kindsterretje had al twee kleine hitjes gehad en zijn singeltje "Toe moeder, huil niet meer" was zelfs beter verkocht dan "Een beetje verliefd" van de grote Hazes. Deverinck vond het opvallend hoeveel leden de nummers van Bartje konden meezingen gegeven het feit dat de leden zich juist zo afzetten tegen het gewone volk en hun cultuur.

'Wat vindt u van Bartje, meneer Deverinck?' vroeg de would-be secretaresse aan Deverinck. Die keek angstig om zich heen of McBernett alweer onderweg was om hem te ontzetten van dit Schoeversmeisje. Gelukkig zag hij de man in kwestie hun richting weer opkomen.

'Niet helemaal mijn smaak, Greetje.' Hij corrigeerde zich snel: 'Eh Margaret, bedoel ik. Ik ben meer van het klassieke genre. Met name de strijkwartetten van Brahms genieten mijn voorkeur, zoals het Strijkkwartet nr. 1 in c-mineur, een werk dat ik u zeker kan aanbevelen.'

Greetje was zelf meer fan van de Dolly Dots en kon dus niet meegaan in het muzikale voorzetje van Deverinck.

'*So, having fun*?', klonk de sonore stem van McBernett achter hen. Gered door de gong, dacht Deverinck.

'Margaret en ik hadden net een gesprek over onze muziekvoorkeuren, John. Ik vertelde haar over mijn voorliefde voor Brahms en zijn strijkkwartetten.'

'Voor mij gaat er niets boven een heldere, hoge, maar bovenal zuivere jongensstem. *A real boy-soprano* zoals onze Bartje. Wat kan ik genieten van zo'n jongetje! Maakt niet uit wat ze zingen: van pop tot religieuze muziek. *Did Joost tell you* dat ik sponsor en beschermheer ben van het jongenskoor De Rijndamsche Rakkertjes? Natuurlijk zit er ook een zakelijk belang voor mij aan vast, want het koor is de kweekvijver waaruit ik als impresario kan putten voor mijn artiestenbureau. Zo heb ik ook Bartje aan mijn artiestenstal kunnen toevoegen.'

Hij keek trots naar het jochie in zijn lichtblauwe tuxedo.

'*But... if you would excuse us*, Margaret. Joost en ik hebben nog wat zaken te bespreken.'

Met een groter gevoel voor haar carrière dan voor haar eigenwaarde gaf Greetje de beide heren een hand en ging op zoek naar iemand van haar eigen leeftijd, wat niet gemakkelijk zou worden. Toen ze eenmaal buiten gehoorsafstand was, zei Deverinck:

'Laten we even een rustig plekje zoeken, John', en hij liep naar de gang. McBernett volgde in zijn kielzog. Beide mannen vonden iets verderop een rustig plekje aan het raam. Deverinck wenkte een ober en bestelde twee biertjes.

'Ik begreep dat je me wou spreken, John. Zeg het eens!'

'*Right*, Joost, *right*.'

Hoewel McBernett al sinds 1949 in Nederland woonde, verraadde zijn zangerige en licht slissende stem ergens in de verte zijn Engelse afkomst. Dankzij de scheiding van zijn Nederlandse moeder en Engelse vader was hij na de oorlog in Nederland terechtgekomen waar hij bij gebrek aan andere inspiratie begonnen was met een studie rechten. Vaderlief had hem voorzien van een goede toelage zodat hij niet thuis hoefde te blijven bij zijn liefdeloze moeder die inmiddels behoorlijk aan de drank was geraakt.

Van het gerinkel van de wijn- en sherryflessen thuis kwam hij terecht tussen het gerammel van de bierglazen in Rijndam. Zoals iedere mannelijke student werd hij lid van het corps en vormde met een aantal lotgenoten de jaarclub Pietje Bell. Geheel in de geest van de wederopbouw van land en vereniging zette ook McBernett zich in om van zijn tijd bij Pallas het beste te maken. Dat lag bij hem niet in het zooien en brassen, maar McBernett vond zijn liefde bij het Rijndamsch Studenten Tooneel, in die jaren meer cabaret dan toneel, maar een kniesoor die daarop lette. McBernett floreerde niet zozeer op de planken, maar hij had ontegenzeggelijk een goed oog en oor voor potentieel zangtalent. Hoewel hij uiteindelijk met frisse tegenzin zijn meesterstitel na negen jaar wist binnen te slepen, besteedde hij daarna geen dag meer aan het juridisch metier anders dan het schrijven van wurgcontracten die hij opstelde voor de artiesten uit zijn impresariaat. Meestal waren dat jonge jongens van eenvoudige komaf wier ouders hij makkelijk om de tuin kon leiden met zijn slim opgestelde contracten. Maar ere wie ere toekomt: McBernett was als geen ander in staat talent in de dop te herkennen en te laten uitgroeien tot grote hoogten. Als er een kindsterretje in de Top 40 stond, dan kwam die steevast uit de stal van John McBernett.

Van het een kwam het ander. Eerst het geld, daarna de roem en tenslotte de macht. McBernett werd gevraagd voor de LVP en kwam direct in het hoofdbestuur. Portefeuilles: de Liberale Volks Jeugd en de organisatie van partijbijeenkomsten. Hoewel Deverinck en McBernett vijftien jaar scheelden, kenden ze elkaar via Pallas. Beiden hadden in hetzelfde huis gewoond. Weliswaar niet gelijktijdig, maar ze hadden elkaar vaak getroffen bij de reünies van hun huis aan de Petruskerkchoorsteeg, “Officiershotel La Ravage”. Een naam die de bewoners van het huis zichzelf hadden toebedeeld omdat iedere bewoner lid was van

studentenweerbaarheid Pro Hollandia, een subvereniging van Pallas. Zo was de huidige huisoudste, Jan van Daalen, op dit moment de praeses van Pro Hollandia. Diezelfde Van Daalen was ook de voorzitter van de Liberale Volks Jeugd, iets waar McBernett en Deverinck een handje bij hadden geholpen. En zo zorgden de Pallatianen -zoals altijd- goed voor elkaar.

'*First* was ik benieuwd hoe het afgelopen is met het probleempje dat we laatst hadden met onze *greedy* distributeur uit Rijndam. Ongelofelijk: *when is enough enough* bij dit soort lieden?'

Deverinck keek McBernett aan met een licht spottende blik, want de Engelsman liet zelf geen enkele kans voorbijgaan om zijn al goed gevulde zakken nog verder af te toppen. Hij vond het echter niet de moeite waard om hier een sarcastische opmerking over te maken. Er waren immers genoeg andere zaken te bespreken.

'Laat ik het zo zeggen, John. De man in kwestie heeft een toepasselijke "corporale afstraffing" gehad, net als die rare student die de hele zaak aan de grote klok wou hangen in dat obscure studentenkrantje.'

De "corporale afstraffing" was ooit eens verzonnen door McBernett. De kreet had hij meegenomen uit Engeland. Daar betekende *corporal punishment* het toebrengen van fysieke pijn of letsel als vorm van straf of discipline, meestal door een autoriteitsfiguur zoals ouders, leraren of -in dit geval- ouderejaars op de vereniging. In de tijd dat de ontgroeningen wat lichamelijker waren, vielen daar ook slaan of andere vormen van fysiek geweld onder. Alles gericht op het corrigeren van fout gedrag. Toen een aantal van dergelijke afstraffingen uit de hand was gelopen en zelfs resulteerde in een onfortuinlijk overlijden van een aspirant-lid, had het bestuur van Pallas ingegrepen en fysiek geweld richting feuten verboden.

'*Great*. Dus van die *greedy bastard* hebben we geen last meer?'

'Dat lijkt me sterk, tenzij je gelooft in leven na de dood.'

'En de *police*?'

‘Er werkt een niet bijster slimme inspecteur aan. Ene Labrujère, die liever lui dan moe is. Onze “klusjesman” heeft zijn sporen goed gewist en op dit moment zijn we in gesprek met het oude vrouwtje. Die is bereid om de schuld op zich te nemen in ruil voor de schuldbewijzen die onze man had meegenomen. Als ze die eenmaal in bezit heeft, dan wordt ze eigenaresse van een groot aantal pandjes en hoeft ze zich nooit meer zorgen te maken als ze haar fop-strafje heeft uitgezeten. *Problem solved*.’

‘Nou ja, niet helemaal, want nu heb ik niemand meer die mijn *merchandise* kan verspreiden, maar daar heb ik misschien wel een oplossing voor. Wellicht kan een van mijn huidige *suppliers* dit gaan doen.’

‘Het is dat het geld zo goed is, John, anders zou ik zeggen: kappen met die handel. Verdien je niet genoeg met al die sterretjes van je?’

‘Op zich mag ik niet klagen, Joost, maar de *sales* van de lp’s en video’s blijven ver achter bij de verwachtingen en ik heb ook nog wat onverwachte *legal costs* gehad...’

Een van de artiestjes uit zijn stal had een rechtszaak aangespannen om onder zijn wurgcontract uit te komen en hoewel de rechter moest toegeven dat de zaak juridisch volkomen dichtgetimmerd zat, kon de magistraat het toch niet over zijn hart verkrijgen om de minvermogende jongen en zijn ouders ook nog eens in de proceskosten te veroordelen.

‘*Anyway*: er is nog een ander *possible problem* dat ik met je zou willen bespreken.’

Deverinck ging mee in het Engels: ‘*Tell me, John*.’

‘Ik ben bestolen in het Haagse Bos!’

Bij het horen van de woorden “Haagse Bos” wist Deverinck direct al hoe laat het was. Te oordelen aan de vette pens van de Engelsman was die daar niet geweest om te wandelen of te joggen, maar om meer duistere redenen.

‘*What happened?*’

‘Ik had een afspraakje in het bos met een aardige jongeman en had mijn tas even neergezet terwijl ik wat nader kennis met hem aan het maken was...’

Verdomme, als hij het niet had gedacht. Leer Deverinck zijn pappenheimers kennen. McBernett en zijn vluchtige avontuurtjes in het bos. Hij leek verdomme wel een padvinder op trektocht.

‘En?’

‘*Caught with my pants down*. Letterlijk. Ik stond nog bij te komen toen die jongen er met mijn tas vandoor ging. Tegen de tijd dat ik weer *presentable* was, was het vogeltje gevlogen.’

‘Vervelend voor jou en hopelijk ook leerzaam, maar ik zie het probleem niet zo.’

‘In mijn *bag* zat mijn filofax met niet alleen mijn bankpasjes en creditcards, maar ook wat meer vertrouwelijke zaken, zoals de namen en telefoonnummers van de leden van onze club...’

Voor het gemak verzweeg McBernett dat er ook wat foto’s in de tas hadden gezeten die sommige leden van de “club” liever niet zagen opduiken omdat ze daarop *in flagrante delictio* met minderjarigen waren vereeuwigd. Deverinck kende McBernetts filofax, het persoonlijke organizer-systeem met een superagenda en notebook van de geslaagde zakenlieden, goed. De succesvolle impresario had vanzelfsprekend de meest luxe uitvoering die zomaar fl. 300 gulden of meer gekost kon hebben. Deverinck droeg brogues die goedkoper waren dan de onafscheidelijke kalfslederen metgezel van McBernett.

‘Jezus Christus, John. Serieus?? Je bent je filofax kwijt?’

‘*I’m afraid so*.’

‘Dat is inderdaad een probleem. Hoeveel risico lopen we?

‘*Not much*. De namen en telefoonnummers zijn gecodeerd en niet te herleiden. Het is vervelend, maar de risico’s zijn dus *very, very limited*. Ik wou je vragen of je via je contacten bij het Openbaar Ministerie en de politie in de gaten kan houden of de tas en filofax weer opduiken. De filofax is voor de dief van geen waarde en ik heb mijn bankpasjes direct laten blokkeren, dus daar kan de dief ook weinig mee. *Just to be on the safe side*.’

‘Verdomme, John. Hier ben ik niet blij mee. Eerst dat rijden onder invloed en nu weer dit. Ik hoop dat je begrijpt dat ik niet continu allerlei gunsten kan afroepen binnen het OM. Straks zijn er mensen die afvragen waarom ik op de hoogte wil worden gehouden over een simpele tassendiefstal in het Haagse pedo-bos.’

‘*Again*: er is niets om je zorgen over te maken. Alle gegevens zijn *encrypted*. Niemand kan er iets mee. Ik heb zelfs nog even getwijfeld om je dit te vragen omdat het me vrij onbenullig leek allemaal.’

‘Onbenullig lijkt me niet de juiste omschrijving, John. Knullig is een betere bewoording. Enfin. Zand erover. Ik zal een oogje in het zeil houden via mijn contacten bij het OM. Laten we maar aansluiten in de rij voor het buffet.’

***

Te oordelen naar de mate waarin het bord van McBernett was gevuld behoorde hij tot de massisten. Deverinck was altijd meer een klassist geweest en gaf de voorkeur aan minder, maar beter eten. Voorzien van hun naar voorkeur gevulde borden en een vers drankje zochten ze een plekje op aan de zijkant van de zaal om nog even verder te kunnen praten. Dat voornemen werd echter in de kiem gesmoord door een lange man met blond, golvend haar en een gezicht dat geteisterd was geweest door acne. De oppervlakte van de maan was gladder dan het gezicht van Cees Billigh, de burgemeester van Rijndam, ook een van die mensen die lid was geworden van de LVP vanwege zijn ambities en niet vanwege zijn overtuigingen.

‘Heren, bezwaar als ik aansluit?’

Zonder het antwoord af te wachten, pakte hij een formica stoel en schoof deze aan. Gezien de gevuldheid van zijn bord en buik behoorde de burgervader overduidelijk tot de categorie van de massisten. De vlekken op zijn das en hemd bevestigden dit vermoeden.

Met een licht sarcastische ondertoon antwoordde Deverinck: ‘Natuurlijk niet, Cees, kom erbij. Hoe is het in onze oude studentenstad?’

‘Afgezien van het linkse krakerstuig dat zich als kakkerlakken door onze mooie stad verspreidt, loopt alles op rolletjes.’

Billigh deed de zaken graag mooier voor dan ze werkelijk waren, iets wat nu eenmaal noodzakelijk is als je incompetent maar ambitieus bent. Het feit dat hij niet lid was geweest tijdens zijn studie politicologie in Rijndam, maar lekker gespoord had vanuit zijn ouderlijk huis in Zwammerdam probeerde hij angstvallig te compenseren met overdreven kakkineus gedrag en extra inzet voor de partij. Dat had hem uiteindelijk een burgemeesterspost opgeleverd, maar helaas in een gemeente die vanwege haar wanbeleid onder curatele van het rijk stond, zodat hij geen van zijn megalomane plannen ten uitvoer kon brengen. Plannen die moesten leiden naar een hoger ambt. Billigh zag zijn burgemeesterschap als een -hopelijk korte- tussenstop naar een ministerspost en deed zijn uiterste best om geen politieke brokken te maken en bovenal de partijtop te vriend te houden met behulp van zoete praatjes en het verlenen van hand- en spandiensten. De val van het kabinet Van Agt bood nieuwe kansen, dus alle aanleiding om wat stroop te komen smeren bij Deverinck en McBernett.

‘Dat begint inderdaad langzamerhand een plaag te worden, die krakers’, beaamde Deverinck.

‘Daar zouden het OM en de politie een wat stringenter beleid in kunnen voeren, als je het mij vraagt’, reageerde de burgemeester die even vergat dat Deverinck daar een behoorlijk dikke vinger in de pap had.

‘Bespeur ik daar een verwijt aan mijn adres, Cees?’

Om de schade voor zijn carrière zo veel mogelijk te beperken, wist Cees niet hoe snel hij zijn keutel weer moest intrekken.

‘Nee, je hebt helemaal gelijk, Joost, het is inderdaad een zaak van de politiek. Mocht ik ooit minister worden, dan zal ik dat krakerstuig voortvarend gaan aanpakken. In Rijndam hebben we inmiddels het laatste krakersbolwerk letterlijk al uitgerookt.’

Het kraakpand in kwestie “In de SmulPaep” was gevestigd in een voormalige bakkerij aan de Papensloot. Het was begin van de maand ontruimd nadat er een fikse brand was uitgebroken waarbij een dode viel te betreuren.

‘Zoals zo vaak bij dit soort panden was er een levensgevaarlijke situatie ontstaan’, vervolgde Billigh ‘met illegaal afgetapte stroom en gas. Overal huisvuil en kranten. Het had nog veel erger kunnen aflopen voor de bewoners!’

Deverinck en McBernett wisselden onderling veelbetekenende blikken uit: ze wisten wel beter dan de onnozele burgemeester.

Hoofdstuk 2

Holland Casino | Scheveningen

Najaar 1982

Het zat Joop de Kort weer eens niet mee. Wie verwacht er nou een twee als je net een heer had gekregen? Hij had zó gehoopt op een aas temeer daar er al een hele tijd geen azen uit het deck tevoorschijn waren gekomen. Twaalf. Te weinig om te stoppen maar te veel voor een blackjack. Die kans was wel heel erg klein. Hij gebaarde de dealer dat hij nog een kaart wilde. Shit. Een hartenvijf: zeventien punten... en de dealer van het Holland Casino was geopend met een aas, dus de kans op een blackjack was levensgroot. Als hij paste dan was hij zeker zijn geld kwijt deze ronde.

'Nou, Joop, wat gaat het worden: pas of nog een kaart?'

Kurhaus met Holland Casino

Het feit dat de dealer De Kort met zijn voornaam aansprak, verraadde dat deze een meer dan reguliere bezoeker was van het casino onder het statige Scheveningse Kurhaus. Het Haagse stadbestuur had de komst van het casino als een goede aanleiding gezien om de verlopen badplaats een beetje op het veel mondainere Monte Carlo te laten lijken en Scheveningen weer iets terug te geven van de grandeur die het ooit had gehad. De werkelijkheid was echter anders dan het James Bond-droombeeld dat de vroede vaderen van de gemeente voor ogen hadden gehad. Het grootste deel van de clientèle bestond uit louche Chinezen die de inkomsten van hun restaurants of andere schimmige handeltjes graag wilden witwassen. Hoewel de huisregels van Holland Casino voorschreven dat het dragen van jasje-dasje verplicht was om toegang te krijgen tot de gokhallen, was daarmee niet de gewenste uitstraling van de casino's uit de Engelse spionnenfilms bereikt. De meeste Chinezen waren gekleed in dezelfde zwarte pakken waarmee ze ook de babi pangang en nasi ramses op tafel zetten en de nog glimmende vlekken op hun jasjes verraadden dat ze eerder op de avond deze gerechten ook daadwerkelijk hadden uitgeserveerd. Desgewenst kon een argeloze bezoeker das en jas van de portier te leen krijgen zodat er ook diverse bezoekers in een veel te groot of te klein jasje aan de roulette- of blackjacktafel zaten. Als frequent bezoeker had Joop de Kort de beschikking over een eigen pak, aangeschaft bij de C&A in de stad.

Wat moest hij doen? De bank had een aas en hij slechts zeventien. Als hij niets deed, had hij sowieso verloren. De stapel fiches ter waarde van fl. 100 keken hem vanachter de inzetlijn verdrietig aan.

'Doe mij nog maar een kaart, Rinus. Ik denk dat ik vandaag geluk heb.'

'Dat zou iets heel nieuws zijn, Joop!'

De Kort slikte een opmerking over valsspelen door de dealer van het Casino in en wachtte af waar deze mee ging komen. Dat was niet veel goeds.

'Ruitenvijf. Twee-en-twintig, Joop. Bijna. Volgende keer beter!'

Het klonk bijna triomfantelijk uit de mond van de dealer. Joop moest binnensmonds vloeken. Hoeveel had hij vanavond verloren? Twee- of drieduizend gulden? Hij was al lang geleden de tel kwijtgeraakt. Hij keek wat er nog aan fiches voor hem op tafel stond. Het geld dat hij vanavond bij zich had gestoken was inmiddels op, dat wist hij wel. Voor hij was begonnen aan dit onfortuinlijke spelletje blackjack had hij zijn geluk eerst beproefd aan de roulettetafel. Maar ook de croupier had weinig meelij met hem gehad en hem vakkundig in een tiental draaien netjes van zijn geld afgeholpen. Zijn laatste geld had hij omgeruild om fiches aan te schaffen voor de blackjacktafel.

'Nog een rondje, Joop?'

De Kort keek of hij nog voldoende fiches had voor de minimum inzet.

'Laatste ronde dan', sprak hij alsof hij een kastelein was die zijn kroeg wou gaan sluiten.

Vrouwe Fortuna was ook vandaag -net als zovele keren daarvoor- blijkbaar elders want dit spelletje pakte wederom uit in het voordeel van de bank en met de nog twee resterende fiches in zijn hand spoedde hij zich naar de bar. Net genoeg voor een laatste drankje.

Zittend aan de bar met een glas Tio Pepe voor zich overdacht hij zijn zonden. Waar kwam die pathologische gokzucht toch vandaan? Was het de behoefte om gemakkelijk rijk te worden? Zijn leven werd tot dusverre gekenmerkt door armoede. Armoede die begonnen was in de oorlog, nadat zijn vader op een slechte dag van zijn bed was gelicht door de Duitsers en na een kort proces was gefusilleerd. Het was nooit precies duidelijk geworden waarom, maar na de oorlog had zijn moeder een klein verzetspensioentje ontvangen, dus daar zou het wel mee te maken hebben nam hij aan. Gelukkig was hij enig kind zodat er slechts twee monden gevoed hoefden te worden van de toch wel karige uitkering. Het grote huis was gelukkig vrij van hypotheek dankzij de levensverzekering van pa, dus dat scheelde een slok op een borrel. Geld voor luxe zoals studeren of sport zat er echter niet in. Omdat de padvinderij een zeer bescheiden contributie vroeg, was hij uiteindelijk lid geworden van de Don Gregoriusgroep. De welpentijd had hij vanwege de oorlogstijd -toen de scouting verboden was-

gemist en hij was direct ingestroomd als verkenner. Daar maakte hij carrière: eerst werd hij patrouilleleider, daarna ging hij over naar de leiding en werd vaandrig. Na het vertrek van oubaas Van Vleuten was hij op zijn dertigste hopman geworden.
Zakelijk was hij aanzienlijk minder succesvol geweest. Het ruime ouderlijk huis bood voldoende ruimte om naast de privévertrekken van zijn moeder en hemzelf ook een huiswerkbegeleidingsdienst op te zetten. Op de eerste etage had hij in de kamers en-suite een soort klaslokaaltje ingericht in de voorkamer. Daar konden zijn pupillen na schooltijd hun huiswerk komen maken onder toeziend oog van De Kort. In de achterkamer verzorgde hij voor verschillende bedrijven de post en de verzending van hun producten. Zijn leerlingen wierf hij op de scouting en zijn medewerkers voor het verzendhuis onder diezelfde leerlingen. Die zaten -in plaats van hun huiswerk te maken- enveloppen te vouwen voor het verzendbedrijf. Daarvoor kregen ze een kleine vergoeding te besteden bij de hopman in de vorm van een betaalde vakantie met diezelfde hopman en hun collega-huiswerkvrienden c.q. -padvinders. Doordat de verzendactiviteiten veel tijd in beslag namen, bleef het maken van het huiswerk wat liggen zodat de ouders gedwongen werden om nog wat extra lestijd bij te kopen. En zo sneed het padvindersmes aan twee kanten! Eigenlijk aan drie kanten, maar de derde kant was nog een stuk donkerder dan het gerommel met zijn huiswerkbegeleiding.

Mijn God, wat miste hij de padvinderij! Maar bovenal de jonge scouts. Met weemoed dacht hij terug aan al die zomerkampen en de avonden in de dampende saunatent. De Gregoriusgroep maakte er een sport van om het zomerkamp op te slaan in bossen of velden met enkel een watervoorziening in de vorm van een pomp. De behoeften werden gedaan tegen een boom of op de HUDO, wat stond voor Houd Uw Darmen Open, en bestond uit een lange sleuf in de grond. Na iedere zit werd de behoefte afgedekt met een paar scheppen aarde, net zolang tot de gleuf gevuld was en een nieuwe werd gegraven. Douches waren er niet. De persoonlijke verzorging bestond uit het zwemmen in de aanwezige watertjes of plassen, en eenmaal per week een bezoek aan de saunatent waar een grote ketel water stond te dampen op een gaskomfoor. In een houten rek stond een aantal plastic wasbakken die de hopman beurtelings vulde met het kokende water uit de ketel en koud water uit de blauwe 25-liter jerrycan. Als de jongens eenmaal uitgekleed waren, dan konden ze zich wassen met

zeep en hun washandje van thuis. Op de plekjes waar de jongens moeilijk bij konden bood de hopman een helpende hand. Vooral de jongens die bij hem op de huiswerkbegeleiding zaten kregen extra aandacht van hem. Met weemoed dacht De Kort terug aan die gelukkige tijd.

Het was zijn liefde voor het hazardspel die hem de das omdeed. De inkomsten uit zijn huiswerkbegeleiding en verzendservice in combinatie met het pensioentje waren op zich voldoende voor zijn moeder en hem om van te leven. Het was geen vetpot, maar ook geen armoede. De winst- en verliesrekening van zijn roulettekunsten schommelde rond de nul gulden; de ene keer won hij een bescheiden bedragje, maar dat verdampte de volgende keer weer door een klein verliesje. Zijn verrichtingen aan de blackjacktafel waren echter een ander verhaal. Hij was overgestapt van het balletje naar de kaarten nadat iemand hem had geprobeerd uit te leggen dat je als speler bij roulette altijd in het nadeel was ten opzichte van de croupier door de "0", het mysterieuze groene veldje op het roulettewiel. Roulette was dan ook een *kans*spel, waar blackjack een *vaardigheids*spel zou zijn, en waarbij het kunne van de speler belangrijker was dan de grillen van *Lady Luck*. Helaas bleek De Kort niet te beschikken over de vaardigheden die nodig waren om te winnen waardoor zijn schuld opliep tot een hoogte waarop de inkomsten uit zijn dagelijkse werkzaamheden niet langer volstonden en hij op zoek moest naar een nieuwe geldstroom. Die had hij al snel gevonden bij de clubkas van de Don Gregoriusgroep. Weliswaar waren de contributies onvoldoende om zijn geldbehoefte te dekken, maar de club beschikte over aanzienlijke spaartegoeden die ouders van de leden hadden aangelegd voor de reis naar de wereldjamboree in Noorwegen. Verantwoordelijk voor de kascontrole was een vader die afgestudeerd cultureel antropoloog was en het verschil tussen credit en debet niet kende. Het duurde dus een hele tijd voordat iemand nattigheid voelde. De reisorganisatie die de bus voor de reis naar Noorwegen zou leveren trok als eerste aan de bel omdat ze ondanks diverse aanmaningen nog steeds geen aanbetalingen hadden mogen ontvangen. Er had zich een andere partij gemeld die in dezelfde periode ook graag de bus wou huren en als er niet betaald werd dan zou de optie van de scouts vervallen.

Zo werd het oneervolle ontslag van De Kort ingeluid. En met het ontslag van De Kort droogde ook de instroom van leerlingen in de huiswerkbegeleiding op en daarmee ook de daaruit voortvloeiende

inkomsten terwijl zijn bezoekjes aan het casino nauwelijks verminderden. Naast het Scheveningse casino was hij inmiddels ook een frequent bezoeker van een illegaal casino in de kelder van een Chinees-Indisch restaurant aan de Wagenstraat. Niet vanwege de gezelligheid en zeker niet om de ambiance, maar omdat de eigenaar daar hem een ruimere kredietlijn gaf dan het management van het Holland Casino. Aan die ruime kredietlijn waren ook nadelen verbonden, zoals hij tot zijn schade had ondervonden, want zijn schulden bij Fat Lee Ping waren inmiddels behoorlijk opgelopen en hij voelde de hete adem van de heer Ping in zijn nek. Een belangrijke reden om de Haagse binnenstad maar even te mijden tot hij wat beter in de slappe was zat.

Schichtig keek hij om zich heen of hij niet een van de wild gokkende Chinezen in hun gevlekte obersmokings aan de roulettetafels naast de bar herkende. Hij dacht van niet, maar die lui leken ook allemaal zo verrekt veel op elkaar.